

מפתח חלוקה.

ותניא אידך: מותר לכתחילה.

והוינן בה: פשיטא שמותר לקשור, שהרי הוא עשוי להסגר ולהפתח תדיר.

קשיא מנעל אמנעל, קשיא סנדל אסנדל!

ומשנינן: מנעל אמנעל לא קשיא.

ומשנינן: לא צריכא, אלא במפתח דאית ליה תרי דשי שתי לשונות לקשור בהן. מהו דתימא: כיון שיכולה לפשוט את הבגד וללובשו בפתיחת אחד מהלשונות בלבד, חדא מינייהו היא קושרת ואינה מתרת לעולם אלא בטולי מבטיל, וכיון שאין ידוע כשקושרת את שתי הלשונות את איזה מהן היא תשאיר כקשר של קיימא ואת איזה תפתח, אם כן, נאסור את שני הקשרים מספק. קא משמע לן שמותר לקשור את שתי הלשונות.

הא דקתני חייב הטאת — בקשר דאושכפי, שעושה הסנדלר כשתוחב את הרצועה במנעל באופן שתהיה קבועה בו, שהוא קשר של קיימא.

פטור אבל אסור — בקשר דרבנן, של תלמידי חכמים, שקושרים אותו באופן שאינו הדוק לגמרי לרגלם, ולעיתים הם מסירים את המנעל מבלי שיפתחו את קשר הרצועה ולעיתים הם פותחים אותו כדי לנעול את המנעל באופן הדוק, כגון בימות הגשמים.

וחוטי סבכה.

מותר לכתחלה — בדבני מחווא, שקושרים אותם בדוחק, וצריכים לפתוח מידי יום ביומו.

והוינן בה: פשיטא שמותר לקשרן, שהרי הם עשויים להפתח בכל יום.

סנדל אסנדל נמי לא קשיא.

ומשנינן: לא צריכא שקשרה את הסבכה באופן שלא הידקה אותה לראשה, אלא דרוחא לה.

הא דקתני חייב הטאת — בסנדל דטייעי, של ישמעאלים, דקטרי אושכפי, שעבורם קושרים הסנדלרים את רצועות הסנדל באופן קבוע.

מהו דתימא, מישלף שלפא לה לסבכה מראשה בלי שתתיר את הקשר, ויהיה קשר של קיימא — קא משמע לן דאשה חפה על שערה, ומישרא שריא לה.

פטור אבל אסור — בסנדלים של שאר האנשים, שאין הסנדלרים קובעים בהם רצועות, אלא בדחומרתא, שכל אדם שם לעצמו רצועות משלו, דקטרי אינהו, האנשים עצמם, באופן שמדי פעם בפעם הם מתירים אותן.

ורצועות מנעל וסנדל.

איתמר: התיר רצועות מנעל וסנדל —

מותר לכתחילה — בסנדל דנפקי ביה בי תרי, שמשתמשים בו שני בני אדם, וכל אחד מהם

תני חדא: חייב הטאת.

ותניא אידך: פטור אבל אסור.